

1031 – 31. oktober

Jeg ser en annen lov i lemmene mine. Den ligger i strid med loven i mitt sinn og tar meg til fange under syndens lov. Rom 7: 23.

Ja, dette har vi dessverre altfor mange eksempler på i vårt skrøpelige liv, både når det gjelder troen og vårt daglige liv.

I mitt sinn har jeg også den lov at jeg vil tro alt som min allmektige Herre har sagt. Uansett hvor utrolig det så er for min blinde fornuft. Men hvordan går det? Jo, i min blinde og selvsikre fornuft finnes en annen lov. Den tar meg til fange og sier at det eller det er usannsynlig, ja, totalt umulig. Og når jeg ser det umulige i saken, da tviler jeg på Guds ord og «gjør ham til en løgner».

Dette er jo en forferdelig synd, som jeg slett ikke vil falle i. Men når jeg likevel faller i den, er det nettopp stadfestelsen på at «jeg tas til fange under syndens lov».

Eller hvor lett har f. eks. du for å tro at våre legemer skal stå opp igjen fra graven? Ditt nye sinn tror Herrens ord som hellige og sannferdige om dette. Du tror Gud har makt til å kunne gjøre alt han vil og har sagt. Men så skjer det at øynene dine ser for seg noen oppsmuldrede benrester. Og så tenker du: Skal våre legemer stå opp igjen? Nei, det er for usannsynlig. Da har den loven som er i lemmene dine, i øyne og fornuft, tatt deg til fange.

Med selve den store hovedartikkelen om syndenes forlatelse går det jo stadig på samme måte. Hele din frelse har du bare i troen på Jesu blod. At dette renser oss fra alle våre synder. Men før du vet av det har tankene stanset ved en bestemt synd som er verst for deg, og som du har størst problemer med å bli kvitt. Så tenker du at nå må jeg da snart slutte med denne synden, jeg faller jo stadig i den. Og hvordan kan jeg da tro jeg har Guds nåde? Så er du snart fanget i vantrens og fornuftens lov.

Det samme skjer når du blir utsatt for andre problemer, fall og bekymringer. Da sier den loven som er i ditt sinn: Sett din lit til Gud! Han er en allmektig og trofast Far. Frykt ikke, bare tro! Men da hører du straks en annen lov fra ditt vantro hjerte, som sier: Her er det ikke noe som nytter, det er helt umulig, jeg kan like godt gi dette opp o. s. v. På denne måten opplever vi stadig i vår svake tro hvordan loven i lemmene våre tar oss til fange.

Og dette skjer ikke bare når det gjelder vår tro og vårt håp. Men også vårt daglige liv. Etter den loven som er i mitt sinn er Guds bud ikke bare hellige og sanne, men også hjertelig kjære for meg. Men plutselig er det som om de ikke skulle eksistere for meg. Jeg kjenner ikke Guds nærvær. Det er som om Gud ikke skulle være til. Det samme skjer med meg som med apostelen når han sier: «Det jeg gjør, forstår jeg ikke. For det jeg vil, det gjør jeg ikke. Men det jeg hater, det gjør jeg».

Jeg vil stå fast, være saktmodig og god. Men plutselig blir jeg fylt av sinne og utålmodighet. Jeg vil holde meg ren og fri fra alt syndig begjær. Men blir tatt til fange av syndens lov så jeg gjør det jeg hater. Jeg vil være ydmyk overfor alle mennesker, tålmodig i prøvelser, uselvisk og himmelvendt. Men plutselig blir jeg forvandlet fra mitt rette sinn til en tilstand som er en gåte for meg, og som gjør meg redd.

Alt sammen er jo akkurat det apostelen her sier: Jeg blir tatt til fange av syndens lov som er i lemmene mine. Og da er det umulig å vite hvor ille det så kan gå.

Hvis Ånden da likevel seirer til slutt, så er det fordi hjertet gjennom alt blir bevart i det hellige sinn som hele tiden reiser seg mot kjødet og strir mot synden. Dette nye sinnet fører deg stadig på ny, gjennom anger og tro, til nådestolen. Der fornyes ditt hellige sinn, og får trøst, trang og kraft til å fortsette å vandre i Ånden.

For det som da skjer, er at hjertet blir mer og mer gudfryktig, lærer mer og mer å kjenne sin svakhet og syndens fryktelig makt. Og drives stadig sterkere til Ordet og bønningen, for å søke all hjelpen der.

Og det er særdeles viktig å være oppmerksom på hvordan det går med oss nettopp på dette punktet. For hvis det derimot går slik at hjertet ditt mer og mer holder seg borte fra nådestolen, trives i synden og bare unnskylder den. Da vitner dette om at du er «blitt liggende etter», ja, om søvn eller død.

Skjer derimot dette: Synden blir stadig mer gyseligg for ånden, og akkurat den synden kjødet mitt aller mest elsker, så jeg etter hvert synes all annen synd bare er småtteri imot denne. Da ser jeg på meg selv som den aller verste synder. Men nåden og Kristus blir samtidig mer og mer uunnværlig for meg. – Da vitner dette om at ånden gjennom all kampen blir mer og mer gudfryktig og helliggjort.

Skulle det så skje igjen at all kamp stilner. At hjertet ditt nå er blitt selvsikkert, er blitt så godt og kristelig det vil være. Da er dette et klart tegn på at du er sovnet, og ganske stille har gitt deg over til fienden.

Når det går slik det skal i dette livet, da er synden ikke død og uvirksom. Da er den alltid plagsom og trykkende. Da overgir jeg meg ikke til dens vilje, men våker og ber og kjemper mot den.

Men da blir ofte striden hard og nøden stor. Dette er helt ukjent for alle dem som er bedratt og sover. I denne striden står alle de som kjemper for kronen, og hvor loven har vekket opp all slags ondt begjær i dem.